

Vállaljuk bátran a szimpátiáinkat!

2019 május 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jeszenszky Zsolt keményen elmondta a véleményét!

A liberális médianyomás ellenére elég, ha önmagunk mércéjének felelünk meg.

Rendre találkozhatunk a hazai médiában azzal a narratívával, hogy a magyar miniszterelnök a nemzetközi politikai élet páriája; senki sem áll szóba vele, kerülnek, mint a pestisest, teljesen elszigetelődött stb. (Ezen állítások és a valóság közötti ellentmondásokkal most ne foglalkozunk, jelen írásnak nem ez a tárgya.) A világsajtó szintén elszívesítve mutatja be vállalhatatlan, szélsőjobboldali, autoriter stb. figuraként; csak úgy röpködnek a jelzők a CNN, a New York Times vagy a Washington Post egy-egy Orbán Viktorról szóló anyagában; vagy épp a Charlie Hebdo-ban és az Amerikai Népszavában is, hogy egy-két viccslapot is említsünk.

Mindezekből egyesek szerint az következik, hogy nekünk, hétköznapi magyar állampolgároknak is roppant kellemetlen, hogy ilyen miniszterelnökünk van, szégyellnünk kell a világ előtt nemcsak azt, de már azt is, hogy magyarok vagyunk. A nemzetközi fősodró sajtót olvasva, az egyetemeken és a nemzetközi multicegekhez zajló céltudatos előnevelésnek kitett, elsősorban huszon- és harmincéveseket hallgatva azt hihetjük, tényleg ezt gondolják az emberek.

Ez a hangos kisebbség, miközben nagyon öntudatos saját tájékozottságát illetően, valójában a kétségtelenül profin, nehezen rajtakapható módon belécsepegtetett kötelező leckéket mondja föl. Az uralkodó liberális doktrínák között a multikulturalizmus dicsőítése, a bevándorlás támogatása, a kereszténység kigúnyolása, a hetvenegy (vagy ki tudja, épp hányféle) gender magasztalása stb. mellett ugyanis hasonlóan hangsúlyos az ellenfelek és úgy általában az egyet nem értők totális démonizálása, ellehetetlenítése. Donald Trump, Matteo Salvini, Jair Bolsonaro stb. mind-mind a liberális győlködések céltáblái, de köztük is Orbán Viktor vált az első számú ellenségé.

Vajon mit gondol erről az átlagember? Aki akár szorosabban követi a politikát, akár kevésbé, de nem szakadt el a valóságtól, és aki doktriner előírások, véleménybuborékokban élve liberálisok helyett a mindennapi tapasztalatai alapján alakítja ki véleményét, még is gyakran fél kimondani, hogy mit gondol. Merthogy sokszor sajnos olyan erős a nyomás a liberális kánon elfogadására, hogy aki azzal szembe megy, annak rendre nemcsak a társadalmi megbélyegzéstől, de gyakran a teljes ellehetetlenüléstől, állása elvesztésétől is tartania kell. Arra, hogy az ideológiai átnevelést elutasító, arra nemet mondani képes, hál' istennek egyre növekvő tömegek mit gondolnak, kitérni? példa egy idén télen szerzett tapasztalatom.

Egy ausztriai szívesen szórakoztató olaszokkal találkoztam. A három fazon szmokingban állt sorban a síliftnél, nyilvánvalóan valami fogadás elvesztése után. Szóba elegyedtem velük, és végül együtt is utaztunk a négyüléssel felvonón. Kiderült, nem vésztettek el semmilyen fogadást, sőt inkább megnyertek egyet: egymással fogadtak, hogy pusztán a poén kedvéért egyszer kipróbálják, milyen szmokingban végigtolni egy napot a sípályán, persze rendesen alöltözve a hideg ellen. A beszélgetés során kiderült, ittak is egy kicsit a hűtében (vendéglátóipari egységben), ettől aztán nemhogy még kevésbé fáztak, hanem még jobb fejek is voltak.

Szóba jöttek először az olasz sípályák, aztán persze a kaják, és kifejtettem, hogy igen, hogyne, jók a franciák, de a konyha akkor is náluk (mármint az olaszoknál) a legjobb a világon. Mire mondták, hogy igen, igen, meg a politika is... H?, gondoltam, merész, de akkor én is az leszek: „Valóban így van, de csak mostanában”, vágtam rá, hozzátéve, hogy csak „Salvini óta...” – és a mondat többi részét már el sem tudtam mondani, akkora éljenzés tört ki a négyüléssel felvonón.

Vagyis ezek a negyven körüli, decens, angolul jól beszélő, világot látott, Ischglben, Ausztria egyik legkomolyabb síközpontjában szíves, feltehetően tisztességes, jól jövedelmező munkát végző olaszok bátran fejezik ki szimpátiájukat országuk belügyminisztere (de facto vezetője) iránt. Akinek és pártjának népszerűsége hazájában minden indoktrináció, a vele szemben ellenséges média ellenére jelenleg negyven százalék fölötti, amire soha egyetlen párt és pártvezető esetében nem volt még példa Olaszország történetében. És akit ez az ellenséges média természetesen állandóan szélsőjobbos, nacionalistáz, fasisztáz, náciz. Erre már én is még bátrabban vágtam rá, hogy Salvini legjobb barátja Orbán, amire hasonlóan nagy éljenzés tört ki.

Amikor még szabad volt ilyen kimondani, és nem vitt el győlöletbeszédért a rendőrt, le lehetett írni, hogy konzervatív az a liberális, akit egyszer már kiraboltak, és ugyanígy azt, hogy a bevándorlást ellenző, kapitalizmuspárti, Salvini-, Trump- vagy Orbán-rajongó az a széplélek, aki már találkozott a valósággal.

Ezek az olaszok nyíltan merték vállalni Salvini-szimpátiájukat egy számukra vadidegen ember előtt. Milyen más ez azután is, amikor egy évvel korábban, egy másik síliftben egy amerikai társaság a megismerkedés után egyből

sietett közölni, hogy ?k nem Trumpra szavaztak, szóval ne rájuk haragudjak. Mert hiába a megnyert választások, a mai közhangulatban a baloldali média által uralt nyilvánosságban az agresszív totalitárius felfogás érvényesül; szégyellnie kell magát annak, aki jobboldali kormányokkal, politikusokkal szimpatizál. Hát ne szégyelljék!

Merjük kimondani, itthon és külföldön is, hogy nem kívánunk asszisztálni Európa elpusztításához, behódolásához. Hogy nem szeretnénk egy orwelli világban élni, ahol meg van szabva, mit szabad mondanunk és mit kell gondolnunk. És hogy igenis támogatjuk azokat a politikusokat, akik kiállnak civilizációnk vívmányaiért és eredményeiért, és az ezért járó támadások ellenére is következetesen kitartanak álláspontjuk mellett. És akiket ha nyíltan támogatunk, rögtön ránk rontanak a liberális véleményterroristák, és elkezdnek nácizni, személyi kultusról beszélni. Pedig csak arról van szó, hogy Cristiano Ronaldo, Lewis Hamilton vagy Adele mellett mi esetleg lelkesedni tudunk olyan emberekért is, akik épp most biztosítják azt, hogy még az unokáink is abban a szabad világban élhessenek, amelyikben mi. Merjük éltetni Trumpot, Salvinit, Bolsonarót, Kaczynskit, merjük éltetni Orbán Viktort!

Jeszenszky Zsolt

A szerz? szerkeszt?-m?sorvezet?, Karc FM

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

